

תת"ע 1450/04/19 - מדינת ישראל נגד שרון גלילי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1450-04-19 מדינת ישראל נ' שרון גלילי
לפני כבוד השופטת צפורה משה

בעניין: המאשימה
נגד
מדינת ישראל
שרון גלילי
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וגם לא להרשיעו בעבירה האחרת לה עתרה המאשימה.

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, העדויות והסיכומים, לא השתכנעתי כי המאשימה הצליחה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום:

הנאשם שבפניי הואשם בעבירה של שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית, וזאת בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה").

מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט מיום 26/12/18, אשר בגינה נמסרה לנאשם הודעת תשלום קנס סמוך לאחר ביצועה.

הנאשם אשר הינו עו"ד במקצועו, בחר להישפט בגין העבירה וביום 4/4/19 הוגש כתב האישום.

על פי עובדות כתב האישום, נטען כי, בתאריך 26/12/2018, יום רביעי בשבוע, בשעה 15:50 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג מיצובישי לבנה מ.ר. 3065834, בכביש 20 לכיוון דרום ק"מ 14,

ובעת שהרכב היה בתנועה, הנאשם אחז או השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

סעיף האישום הרלבנטי בכללותו תקנה 28 לתקנות התעבורה:

עמוד 1

28. (א) נוהג רכב חייב להחזיק בידי או ההגה את הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s);

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

שלב ההקראה :

כפירת הנאשם:

ביום 6/6/19, מועד ההקראה, הודה הנאשם בנהיגה בזמן ובמקום, אך כפר באשמה המיוחסת לו.

לטענתו לא אחז ולא השתמש בטלפון, עמדה בה החזיק לאורך כל ההליך שבפניי.

הנאשם מסר, כי ברכב בו נהג יש מערכת בלוטוס וכי אין לו סיבה לגעת במכשיר.

הטלפון הנייד שהיה מחובר לכבל, היה מונח על הכסא הסמוך וכי נהג ברכב גבוה.

עוד הוסיף וציין כי השוטר שערך את הדו"ח, היה עם מצלמת קסדה וכי או שהשוטר צילם את האירוע והבין שהנאשם לא בצע את העבירה והדו"ח שקרי, או שהמצלמה לא עבדה.

קיימת גם האפשרות כי השוטר תיעד אירועים אחרים וכי אז מדובר במצב דברים בעייתי שהאירוע נשוא תיק זה לא תועד.

לדבריו פנה מספר פעמים לב"כ המאשימה, על מנת לקבל את חומר הראיות, אך לא נענה מצידה, זאת בשעה שעל המאשימה היה להעמיד לעיונו את מלוא חומר החקירה תוך 14 ימים לאור הנחיית מבקר הפרקליטות, כב' השופט דוד רוזן.

ביום הדיון, פנה באולם לב"כ המאשימה וזה בהגינותו השיב לו, כי אינו מודע למזכר הקיים בתיק.

הנאשם פנה למאשימה מספר פעמים במטרה לייתר את ניהול התיק, אך הדבר לא צלח בידו ומשכך בקש לקבוע את התיק להוכחות.

שלב ההוכחות:

התיק נקבע להוכחות וביום 2/12/19 נשמעו הראיות.

מטעם המאשימה, העידו והוגשו המסמכים הבאים:

ע/ת1 מתנדב בסיירת אופנועים מרכז, רס"ל מיוחד מר אמיר יפרח, **(להלן: "השוטר")** (באמצעותו הוגשה הודעת תשלום קנס **(להלן: "הדו"ח") - ת/1** (עמ' 3-4 לפרוטוקול),

ת/2 - סרטון ממצלמת קסדה פרטית של השוטר, בו צולם הנאשם לטענת השוטר, לאחר ביצוע העבירה מיד בסמוך לאחר תחילת כתיבת הדו"ח **(להלן: "המצלמה")** (עמ' 3 לפרוטוקול).

יוער כבר בשלב זה כי הנאשם הסכים להגשת הסרטון, על אף טענות באשר לקבילותו שכן מדובר במצלמה פרטית של השוטר, אשר לא היה בידי המאשימה בשלב הראיות כדי להוכיח מקור סמכות חוקי לכך.

המאשימה בקשה להגיש מטעמה מזכר נוסף, אשר לטעמה הינו חלק מחומר הראיות על אף שלא נמסר לנאשם במועד ביצוע העבירה ביחד עם הדו"ח, וגם לא היה בידה להוכיח כי נמסר לו בשלב מאוחר יותר, ולו במועד ההקראה, או לפני דיון ההוכחות.

לטענת השוטר, לא היה לו מספיק מקום בדו"ח לרשום את הלך הדברים, ומשכך נרשמו הדברים לאחר שהנאשם קיבל את הודעת תשלום הקנס לידי ועזב את המקום.

לאחר שהתברר במהלך הדיון, כי מזכר זה כפי הנראה לא הועמד לעיונו ו/או לידיעתו של הנאשם עוד קודם לכן, ולפחות לא לאחר כפירת הנאשם, זאת לאחר שדאג לצלם את חומר החקירה לא אפשרתי הגשתו מטעם המאשימה.

בעניין זה יוער כבר עתה, כי לא קבלתי את עמדת המאשימה.

ההגינות המשפטית המתבקשת, במקרה בו נרשם המזכר לאחר שנמסרה לנאשם הודעת תשלום הקנס, זאת מבלי שהדבר צויין במעמד רישום הודעת תשלום הקנס, הינה הטלת חובה על המאשימה לידע את הנאשם, מיד וללא כל דיחוי בדבר קיומו של המזכר, ולא להמתין לאפשרות כי הנאשם יבחר לשלם את הקנס או להישפט. כשל זה מן הראוי כי ייזקף לטובת הנאשם.

במצב דברים זה ולאור דברי הנאשם אשר נמצאו בעיניי אמינים לא אפשרתי הגשת המזכר מטעם המאשימה.

בסופו של דבר, הוגש המזכר כמוצג מטעם הנאשם, אשר הסכים להגשתו על אף שעל פניו מצוינים בו דברים אשר

עלולים היו לפעול לחובתו.

יצוין כי מעיון במזכר **נ/2** עולה כי המזכר נושא תאריך לפיו נרשם ביום ביצוע העבירה 26/12/18, בשעה **15:55** כאשר השעה המצוינת בדו"ח **ת/1** הינה **15:50**

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד ובאמצעותו הוגש כאמור המזכר **נ/1** וכן הוגש על ידו רישיון הרכב בו נהג, בו מצוין סוג ודגם הרכב ומרכב הרכב.

מעיון ברישיון הרכב עולה כי הרכב מסווג כרכב פנאי-שטח.

רישיון הרכב הוגש לתיק בית המשפט על ידי הנאשם לאחר סיום שמיעת העדויות ובהתאם להחלטתי.

סיפור המעשה בתמצית כפי שעולה מחומר הראיות:

בעת סיור על אופנוע משטרתי סמוי 75202, רכב השוטר בכביש המתואר בכתב האישום בנתיב הימני והבחין בנאשם נוהג ברכב בנתיב השני מימין, כאשר הוא אוחז ביד ימין פלאפון נייד מעל רגל ימין, השוטר מצוין שראשו של הנאשם היה לסירוגין מופנה כלפי מטה וכלפי הכביש.

השוטר נסע כמה מאות מטרים קרוב כ- 1 מ' ובמקביל לחלון הנוסע הקדמי לרכבו של הנאשם.

השוטר מצוין כי החלון היה בהיר וכי הבחין בעבירה בבירור.

השוטר שמר על קשר עין רציף, הוביל את רכבו של הנאשם למקום חנייה בטוח.

סמוך לתחילת כתיבת הדו"ח, **ת/1** הפעיל השוטר את מצלמת הקסדה, בשלב זה הנאשם יצא מרכבו ותיעד אף הוא את התנהלותו מול השוטר באמצעות מצלמת הטלפון הנייד שברשותו.

מצפייה בסרטון **ת/2**, עולה כי לא ניתן לדעת את המועד בו נכתב המזכר הנוסף **נ/1**, שכן מצפייה בסרטון לא עולה כי השוטר רשם את המזכר באותו מועד.

כמו כן, מצפייה בסרטון ניתן לקבוע שלא כל דברי הנאשם נכתבו ופורטו כלשונם בדו"ח **ת/1**.

במהלך ישיבת ההוכחות מיום 2/12/19 העיד בפניי השוטר.

דו"ח ת/1 בתיאורנסיבות המקרה מצוין השוטר (בין היתר), כי הבחין בנהג שנסע בנתיב שני מימין **זאת מבלי לציין את**

מספר הנתיבים וכי ראה את הנאשם אוחז ביד ימין פלאפון נייד, מעל רגל ימין וגם **זאת מבלי לתאר את מכשיר הפלאפון, צבע או מספר.**

עוד מציין השוטר כאמור כי רכב כברת דרך **כמה מאות מטרים קרוב כ- 1 מ'** ובמקביל לנאשם.

בדברי הנהג, ציין השוטר כי הנאשם הכחיש את ביצוע העבירה, סרב לחתום ואמר לו כי יתראה עימו בבית משפט.

כפי שעולה מעדות השוטר, נמסרו לידיו מידי הנאשם רישיון הנהיגה ורישיון הרכב ואלה הוחזרו לנאשם.

יוער כבר בשלב זה כי מעיין בדו"ח ת/1 עולה, כי התיבה בדו"ח המיועדת לציין מצב בו אין המשך נסיבות סומנה ב"איקס"*, על ידי השוטר, ועל פניו נראה כי לא הייתה לנאשם במועד מסירת הדו"ח כל ידיעה כי השוטר רשם המשך לנסיבות המקרה.

יתירה מכך, מעיין בת/1, עולה כי בתיבה הנוספת המיועדת למצב בו נרשם המשך לנסיבות ועל השוטר לציין האם מסר לנהג העתק, אין כל סימון.

מכאן ניתן ללמוד כי גם על פי הנחיות המאשימה היא עצמה, על השוטר היה לרשום את המזכר באותו מעמד או לפחות לציין כי יש המשך לנסיבות.

זאת ועוד, מעיין בת/1 עולה, כי אין כל אזכור לכך כי האירוע או לפחות חלקו תועדו במצלמת הקסדה של השוטר.

המאשימה אף הוסיפה והגדילה לעשות עת בקשה במהלך עדותו הראשית של השוטר, להשלים את החסר בדו"ח תוך הצגה לעד שאלה בעניין מספר הנתיבים שהיו בכביש, שאלה אותה לא אפשרתי כאמור בהחלטתי בפרוטוקול עמ' 6 החל משו' 4.

הצגת השאלה לעד בשלב זה, לאחר שהדו"ח ת/1 הוגש, יש בה כדי ללמד כי המאשימה עצמה סברה כי קיים חוסר בדו"ח/ הודעת תשלום הקנס.

מדובר בחוסר מהותי אשר בכל הכבוד הראוי, לא ניתן לדעתי להשלימו בשלב זה של הדיון, בטח ובטח לא כאשר מדובר בבירור משפט, ובפרט לאחר שלא אפשרתי הגשת המזכר שנערך על ידי העד.

עדות השוטר, עמ' 3-15 לפרוטוקול :

השוטר העיד בחקירה ראשית ומסר בעדותו, כי בעברו היה מנהל בית ספר כ-26 שנים והחל משנת 2016 הוא משמש כמתנדב במשטרת ישראל כסייר באגף התנועה.

לדבריו, במהלך השנים 2018-2019 רשם כ-2,000 דוחות (בכל שנה בנפרד).

בעדותו נתגלו סתירות, ולא אחת ניכר כי ניסה להתחמק ממתן תשובה ישירה, כמו גם תשובות ולפיהן הוא אינו זוכר, זאת במיוחד כאשר מדובר בשאלה לא נוחה.

כך למשל:

כאשר נחקר בחקירה נגדית כמה מאותם דוחות הוא מתעד עם מצלמת הקסדה, התחמק ממתן תשובה ישירה והשיב כי מצלמת הקסדה אינה מיועדת לצילום עבירות אלא לצילום אירועים במידה שאלה מתפתחים עם עצירת הנהג. ראה : עמ' 6 לפרוטוקול החל משו' 15.

בהמשך מסר, כי במקרה דנן הפעיל את המצלמה לאור אירוע חריג, כאשר מעיון בסרטון או בדו"ח עצמו ת/1 לא עולה כי היה בהתנהגות הנאשם משום אירוע חריג ואם אכן מדובר היה באירוע חריג הרי שלרשות השוטר עומדות סמכויות שוטר על פי חוק לריסון התנהגות חריגה וניכר כי השוטר בחר שלא להשתמש בה וטעמיו עימו.

לשאלות ההגנה בדבר מועד רישום המזכר בסמוך לרישום הדו"ח ת/1 או לאחר מכן השיב השוטר בתשובה מתחמקת:

"חלפה שנה. האם להגיד אם זה בדיוק דקה לפני או אחרי.." (עמ' 9-10 לפרוטוקול).

מעיון במזכר עולה כי הוא נושא תאריך ושעה, תשובת העד הינה מתחמקת והטעם לכך ברור.

בהמשך נחקר השוטר, ע"י ההגנה באשר לאופן הורדת הסרט.

העד ציין כי הוא מוריד את הסרטון בביתו במחשבו האישי ולאחר מכן מעביר לטלפון וכל זאת נראה ללא כל פיקוח (בת/2 ניתן לראות שהסרטון הורד מאפליקציית ה-Whatsup).

לשאלת ההגנה בנוגע למקור הסמכות לצלם במצלמה הפרטית, השיב, כי סירת האופנועים מתבקשת להביא ולהשתמש בציוד פרטי כחלק מהתפקיד.

על פניו מדובר בעדות המעוררת תמיהות, שהרי אם יש אפשרות לתעד את העבירה עצמה בבחינת "הראיה הטובה ביותר" מדוע בוחרת המאשימה להנחות את השוטרים לצלם דווקא את "האירוע החריג" כביכול לאחר ביצוע העבירה.

זאת ועוד, לא ברור כיצד מאפשרת המאשימה צילום ו/או טיפול בחומר ראיות ללא כל פיקוח מצידה על הנעשה בו, שהרי מדובר במצלמה פרטית.

בעניין זה התבקשה המאשימה להציג מסמכים או להפנות למקור חוקי אך הדבר לא צלח בידה, גם לא לאחר שאפשרתי לה להשלים טיעוניה לאחר שסיכמה טענותיה באולם.

העד נחקר גם בשאלה, מדוע נזכר לציין במזכר שהטלפון היה מחובר לכבל לבן ולא ציין זאת עוד מלכתחילה בדו"ח עצמו? על כך השיב, כי הנאשם הפריע לו ברישום הדו"ח.

כאמור **מעיון בסרטון ת/2** לא עולה כי מדובר בהפרעה לה טוען העד, או כזו המצדיקה רישומם במזכר אשר לגביו העד כאמור לא ידע לתת תשובה מדויקת מתי נרשם, זאת על אף שמצוינים בו תאריך ושעה.

כאשר נחקר האם יש אפשרות כי הכין את המזכר בשלב מאוחר יותר השיב: "לא זוכר" ראה עמ' 10 לפרוטוקול שו' 3-4.

עוד יש להדגיש, כי העד לא מצא לנכון להתייחס להפרעת הנאשם לה הוא טוען היום בעדותו בדו"ח עצמו, **ת/1** ולו במילה. ראה: עמ' 7 לפרוטוקול החל משו' 8 ואילך.

העד נחקר בשאלה האם תיעד את העבירה נשוא כתב האישום ועל כך השיב בתשובה מתחמקת: "קבלת את התשובה" זאת במקום ליתן תשובה ישירה כן או לא. ראה: עמ' 7 לפרוטוקול שו' 6-7.

כשנשאל מדוע לא ציין את סוג הפלאפון השיב:

"... רוב הפלאפונים הם מלבנים... וכי רובם של הטלפונים הם כהים וכשבן אדם מחזיק אביזר ביד ימין ומוריד את המבט, אני ראיתי טלפון כהה ורשמתי". ראה: עמ' 13 לפרוטוקול החל משו' 6 ואילך.

מעיון בדו"ח עולה כי אין כל ציון כי מדובר בטלפון כהה אלא טלפון בלבד.

תשובת העד אינה מספקת לטעמי והרושם המתקבל הינו כי מדובר במסקנה של העד ובניסיון למקצה שיפורים במהלך עדותו.

הנאשם הטיח בפני העד, כי הרכב בו נהג הינו גבוה ביחס לאופנוע בו נהג השוטר, וכי במצב דברים זה לא היה באפשרות העד להבחין בביצוע העבירה.

לשאלת בית המשפט האם "גי'פ" נחשב רכב פרטי, השיב השוטר כי לא מצא לנכון לציין כי מדובר בגי'פ וכי אין עליו חובה לרשום זאת. ראה: עמ' 8 לפרוטוקול שו' 3 ואילך.

ואולם מאוחר יותר מסר בחקירתו כי לפני העדות הסתכל שוב בסרטון ונזכר כי מדובר ברכב בין פרטי ל"גי'פ". ראה : עמ' 8 לפרוטוקול שו' 10.

העד ציין כי גובה קו הראייה שלו הוא 1.80 או 1.85 וכי גובה סף החלון של רכבו של הנאשם הוא מעל 15 או 16 ס"מ . ראה עמ' 8 לפרוטוקול החל משו' 7.

השוטר מסר כי מדובר באופנוע גבוה במיוחד אשר ניתן היה לראות ממנו את ביצוע העבירה ביחס לרכבו של הנאשם. ראה: עמ' 8 לפרוטוקול שו' 3 ואילך.

השוטר מסר בעדותו כי מחד הנאשם אחז טלפון ביד ימין מבלי לציין אודותיו פרטים ומאידך באותה נשימה כי הנאשם הפנה מבטו כלפי מטה לסירוגין.

דברי השוטר בת/1 אל מול גובה רכב הנאשם, יש בה כדי לחזק את גרסת הנאשם ולהטיל ספק בעדות השוטר.

עדות הנאשם עמ' 16-26 לפרוטוקול :

הנאשם מסר בעדותו כי לא נגע בטלפון ולא השתמש בו, הטלפון מחובר באופן אוטומטי למערכת השמע של הרכב (דיבורית מובנית ברכב).

הנאשם מסר בעדותו בגילוי לב כי כפי הנראה הסיר את מבטו מספר פעמים מהכביש וצפה במסך הטלפון וזאת על מנת לראות מי מחייג באותו הזמן.

לדבריו מדובר ברכב אשר נמצא לרוב בשימושה של רעייתו ואנשי הקשר שלו אינם מופיעים במערכת הבלוטוס של הרכב אלא רק של רעייתו.

ממכלול הראיות וביניהן הסרטון ועדותו של הנאשם, ניתן לראות כי עדותו ולפיה לא אחז או השתמש בטלפון הייתה עקבית.

הנאשם מסר בעדותו שרכב ה"מיצובישי" בו נהג, הינו מסוג SUV, קרי: "ג'יפ/ון". לטענתו מדובר ברכב גבוה באופן יחסי מרכבים פרטיים.

הנאשם טען בסיכומיו בשלב מאוחר יותר כי במהלך הדיון בהפסקה בדק את גובהו של הרכב בו נהג ומצא כי גובהו 1.68, ראה עמ' 29 לפרוטוקול שו' 30. עוד ציין כי המאשימה התנגדה לכך כי יגיש את מפרט הרכב.

על אף שלא הובאו בפני ראיות אובייקטיביות מטעם הצדדים, בדבר גובהו של הרכב בו נהג הנאשם אל מול גובהו של האופנוע בו נהג השוטר, או חוות דעת מומחה לעניין פער הגבהים בין רכב הנאשם והאופנוע בו נהג השוטר למעט רישיון הרכב מטעם הנאשם, הרי שבדיקה פשוטה באינטרנט, כמו גם צפייה בסרטון יש בהם כדי ללמד כי אכן מדובר ברכב גבוה ביחס לאופנוע בו רכב העד וכי הגובה אותו מסר הנאשם הינו נכון.

לטענת הנאשם, יש קושי בלקבל את עדותו של השוטר זאת מאחר והאופנוע בו נסע השוטר נמוך יותר, זאת גם נוכח טענת השוטר כי היה במרחק של מטר מרכבו ואילו אכן כך היו הדברים כי אזי השוטר ככל הנראה סטה ממסלולו באופן מהותי.

גם אם אקבל את טענת השוטר, כי לא הייתה מוטלת על העד החובה לרשום את גובהו של הרכב, התרשמתי כאמור הינה, כי על פניו אכן מדובר בפער גבהים המעלה ספק בדבר יכולתו של העד להבחין בביצוע העבירה, זאת בהצטרף לכך כי מחד העד לא ציין בדו"ח פרטים מזהים לגבי הטלפון אך מנגד מצא לנכון לציין את צבעו של הכבל הלבן.

לכך מצטרפת עדותו, כי נסע במקביל לנאשם מאות מטרים במרחק של כ- 1 מטר, נהיגה מסוכנת ומסכנת חיים היוצרת לאור מכלול הכשלים והחוסרים רושם, כי מדובר בגרסה בעייתית אשר לא ניתן לבסס על פיה הרשעה במידה נדרשת בהליך פלילי.

במהלך דיון ההוכחות, הוזהר הנאשם מספר פעמים כי גרסתו הינה כי לא אחז או השתמש בטלפון אך עדותו ולפיה מסר כי כן הסיט את המבט לסירוגין מהכביש יכולה לשמש כנגדו וזאת לפי סעיף **184 לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, התשמ"ב - 1982, (להלן : החסד"פ) הקובע:**

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן אולם לא יוטל עליו בשל כך, עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

בסיום דיון ההוכחות ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם על פי הרשום בדו"ח **1/ת** ולחילופין להרשיעו בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד **לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.**

הנאשם מצדו ביקש לזכותו בהתאם לגרסתו.

דין והכרעה :

הצדדים סיכמו טיעוניהם בעל פה החל מעמ' 26 לפרוטוקול ואילך.

כמו כן, אפשרתי לצדדים השלמת טיעונים בכתב לרבות הצגת מסמכים ופסיקה תומכים.

המאשימה טוענת בסיכומיה כי :

השוטר תיעד באופן מפורט את ביצוע העבירה תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלבנטיות לכתב האישום.

אין על השוטר כל חובה לציין את הדגם הספציפי של הרכב בו נהג הנאשם.

באשר למזכר, מדובר בתוספת ראייתית המפרטת את נסיבות ביצוע העבירה והתנהלות הנאשם.

העובדה שאנשי הקשר לא מופיעים במערכת ה"בלוטוס" של הרכב מחזקת את הטענה כי הנאשם הסתכל מספר פעמים על הטלפון כדי לראות מי התקשר.

טענת הנאשם בדבר "הסתרת" חומר החקירה דינה להידחות, שכן לנאשם עומדת הזכות לעיין בחומר החקירה במשרדי המאשימה.

העובדה שהנאשם התנגד להגשת הסרטון מטעמו מלמדת כי יש לו מה להסתיר.

המאשימה הפנתה לפסיקה תומכת לטיעוניה ולפיה במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר, עדיפה עדות השוטר, שכן יש יתרונות ברורים מעל הנאשם.

המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו ולחילופין בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות כפי שהדבר עולה מעדות הנאשם עצמו.

מנגד הנאשם טוען בסיכומיו כי :

בתיק זה לא רק שיש ספק סביר, אלא שגם אם היה מתנהל בהליך אזרחי הכף הייתה נוטה לקבל את עמדת ההגנה.

הדו"ח 1/ת לוקה בחסר, מעבר לכך, השוטר ציין כי אין המשך לנסיבות ולא היא.

בחקירתו של השוטר הוא זכר מה שהוא רצה לזכור ושכח מה שהוא רצה לשכוח.

כך למשל, השוטר העיד כי אינו זוכר את המועד בו נכתב המזכר, אך מנגד באופן פלא זכר את גובהו של הרכב אשר אף נמצא כלא נכון לאחר שבדק זאת בעצמו.

על אף שבקש להגיש מפרט של הרכב על מנת להוכיח את גובהו המאשימה התנגדה.

באשר למצלמת הקסדה, הרי שהדעת נותנת כי תשמש להשגת הראיה הטובה ביותר ולא לשימוש שנעשה בה בתיק זה. הנאשם טען כי לא התלהם וכי הוא אינו מבין מדוע השוטר צילם אותו.

הנאשם הפנה לפסיקה בה נדונה סוגיה דומה בפני כב' השו' רות פלג בר-דיין,

בתת"ע 8515-05-19 בעניין מדינת ישראל נ' בשארי,(בית משפט לתעבורה בתל אביב -יפו מיום 22/10/19).
(להלן: "פרשת בשארי").

בתיק זה הביע בית המשפט תהיות באשר לשימוש במצלמה למטרה כגון זו במקרה שלפנינו.

הנאשם טען כי גם העובדה שהסרטון נמצא בשימוש האישי של השוטר הינה פסולה וכי על המאשימה להקפיד על הסטריליות בשמירת חומר חקירה, כפי שזו נקבעה בהלכות בית משפט עליון.

חוזר על גרסתו כי לא אחז בטלפון וכי לא עשה בו שימוש.

מבקש לזכות אותו גם מהעבירה האחרת לה טוענת המאשימה.

הסבריו באשר למערכת ה"בלוטוס" לא נסתרו.

העובדה כי הינו עורך דין לא צריכה לפעול לרעתו.

סוף דבר:

בכל הכבוד הראוי אינני מקבלת את טיעוני המאשימה.

מדובר בדו"ח חסר פרטים מהותיים ולא ברור לי על סמך מה טוענת המאשימה כי הדו"ח מלא, שעה שהיא עצמה בקשה מהשוטר להשלים פרטים בעדותו, זאת מבלי קשר לטענות הנאשם.

אין תיאור של מכשיר הפלאפון, אין תיאור של מספר הנתיבים, אין גם ציון כי יש המשך לנסיבות לעניין המזכר נ/2 או לעניין התיעוד במצלמה הפרטית.

ניתן היה לצפות שלאחר עצירת הרכב השוטר יוודא את צבע המכשיר הנייד שראה תוך נסיעה ובכך יחזק את הראיות.

הדברים נכונים במיוחד, שעה שעיקר עדותו של השוטר מבוסס על כלל "הקפאת הזכירה" ואין לו זיכרון ממשי מהאירוע עצמו.

על מנת להתבסס על הרישום בדו"חות בלבד, במיוחד כאשר מדובר במקרים של גרסה מול גרסה, חובה היא כי הדו"ח יהיה מפורט ככל האפשר ויכלול את כל הפרטים הרלבנטיים.

ר' לדוגמא עפ"ת 47113-12-17 חכמת אבו איוב, שם זוכה המערער בין היתר משום שהשוטרים לא רשמו את מספר הטלפון שלו בדו"ח).

באשר לעובדה כי הנאשם צולם הרי שהיעדר רישומו של פרט זה בדו"ח, כמו גם היעדר רישום המזכר מהווה מחדל המצדיק כשלעצמו את זיכוי של הנאשם, בנסיבות הספציפיות של תיק זה במיוחד כאשר מדובר בהודעת תשלום קנס המהווה למעשה כתב אישום, שהרי הנאשם יכול היה לשלם את הקנס דקה אחרי רישום הדו"ח מבלי שהיה יודע כלל כי קיים חומר ראיות נוסף בעניינו.

לטעמי מן הראוי כי בהודעת תשלום קנס המאשימה תקפיד לרשום כבר במועד רישומו את כל חומר החקירה הרלבנטי המצוי בידה וככל שאין באפשרותה לעשות כן, הרי שמדובר בדו"ח לא שלם וככזה לא ניתן למסור בגינו הודעת תשלום קנס.

ודוק, השוטר לא הכחיש בשום שלב שלא מסר לנאשם דבר קיומו של המזכר באותו מעמד.

על רקע הדברים האמורים ועל רקע טענותיו של הנאשם, היעדר תיעוד צילום ומזכר אין לי אלא לקבוע כי היעדר הרישום מעלה פגם מובנה בראיות התביעה.

בפני גרסה מול גרסה עדות יחידה מטעם המאשימה לעומת עדותו היחידה של הנאשם.

כידוע חובה על בית המשפט להזהיר עצמו לפני שהוא מרשיע על סמך עדות יחידה, עובדה המלמדת על ספק מובנה באפשרות זאת והצורך בשכנוע מיוחד לשם הרשעה.

במקרה זה, לאחר שבחנתי את עדותו של השוטר, לא שוכנעתי ברמה המספקת כי עדותו היחידה מצדיקה קביעה כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר ולפיכך אין לי אלא לזכות את הנאשם.

באשר לעתירתה החלופית של המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות:

אכן הנאשם לא פעם ולא פעמיים ציין בשלב ההוכחות כי " ..זה נכון שהבטתי לכיוון הטלפון אפילו יותר מפעם אחת. ונכון שאני עושה את לפעמים. כשיש צלצל מופיע בצד של האוטו רק המספר ואני מביט בטלפון לראות מי התקשר. לא אחזתי.

יחד עם זאת בנסיבות שהוצגו בפניי, לא הובהר דיו האופן בו הסיר מבטו ומשכו אשר יש בהם כדי להצדיק הרשעה בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות.

יש ואפשר כי מדובר בהתעסקות רגעית למשך חלקיקי שניות אשר אינה מצדיקה הרשעה בעבירה זו.

יתירה מכך וזה העיקר, לאור הכשלים המהותיים בתיק זה לא מצאתי לנכון להרשיע את הנאשם בעבירה זו שהרי בקשת הנאשם להישפט נמצאה מוצדקת וכפי שטען הנאשם יש ואפשר ואילו הייתה מיוחסת לו עבירה אחרת לא היה מבקש להישפט.

אינני מקלה ראש עם החובה המוטלת על הנהג להתרכז בנהיגה בכביש כלל ועיקר ואין חולק כי יש בהסטת המבט לטלפון בנסיבות מסוימות, כדי להוות התנהגות בחוסר זהירות מסוכנת ומסכנת חיים.

ואולם לא השתכנעתי בנסיבות תיק זה כי זה התיק הנכון לעשות בו שימוש בסעיף 184 לחסד"פ.

גילוי הלב של הנאשם אשר הקפיד למסור דברי אמת ואף הסכים בשלב כלשהו במהלך שמיעת הראיות להודות בעבירה מקלה יותר, הסכמה אשר נתקלה בהתנגדות המאשימה אינו צריך לפעול לרעת הנאשם אשר בחר להישפט נוכח מקום בו נמצאו כשלים כה מהותיים בהתנהלות המאשימה והודעת תשלום הקנס.

רשות אכיפה המבקשת לאכוף את החוק על אזרחיה ככתבו וכלשונו מן הראוי תחילה כי תקפיד היא על אופן מילוי הדוחות ככתבם וכלשונם וכדרישות הוראות החוק והפסיקה המחייבים.

לפיכך, לא מצאתי לנכון להרשיע הנאשם גם בעבירה החלופית כעתירת המאשימה.

דגשים נוספים:

באשר למזכר נ/1 - לפי הסרטון נראה שהנאשם מקבל את הדו"ח ת/1 בלבד ולא מסמך נוסף.

בסרטון נראה שהשוטר סוגר את המסמכים בארגז, עולה על האופנוע במטרה לנוע וברגע זה הסרטון מסתיים.

משכך, לא ניתן לומר כי המזכר נרשם 5 דקות בסמוך לרישום הדו"ח ת/1 כפי שמצוין במזכר נ/1.

יתירה מכך, לאור הסכמת הנאשם להגשתו הרי שגם מעיון בו עולה כי אין בו כל מידע מהותי שונה מהדו"ח אשר יש בו כדי לחזק את ראיות התביעה.

נהפוך הוא, יש בו אך כדי להחליש את הראיות ולעורר ספקות לאור השעה המצוינת בו אל מול צפייה בסרטון המדברת בעד עצמה.

באשר לסרטון ת/2 - על אף שהמאשימה נתבקשה להעביר לתיק בית המשפט את נהלי המשטרה להם טען השוטר, הדבר לא נעשה על ידה.

לא מצאתי גם בהסברי המאשימה בתגובתה מיום 15/1/20 כי יש בהם כדי לספק מענה לטענות ההגנה בעניין זה, שהרי האמור בתגובתה הינו למעשה הפניה לדברי השוטר בפרוטוקול, ללא כל תוספת תומכת ומשכנעת.

זאת ועוד, ולמען הסר ספק מעיון שביצעתי במאגרי המידע השונים נמצא כי קיים נוהל מנחה לשימוש במצלמות גוף לשוטרים.

על פניו ניכר כי מדובר בנוהל שונה ואחר מההנחיה עליה מסר השוטר בעדותו.

היחידה המוציאה את הנוהל : מטא"ר/חטיבת המבצעים -

מדובר בנוהל שימוש במצלמות גוף במשטרת ישראל - הפעלת אמצעים ייעודיים מספר 90.221.103.004.

מעיון בהוראות הנוהל עולה כי מדובר במצלמות אשר יסופקו ע"י משטרת ישראל ויהיו באחריותו של השוטר החתום עליהן.

הוראות הנוהל קובעות מתי יתבצע השימוש במצלמה ואופן העברת חומרי ההסרטה.

בעניינינו, נראה כי על פניו השוטר לא פעל בהתאם להנחיות או לרוח הוראות הנוהל להן טען.

מעבר לאמור לעיל, אין לי אלא להסכים לתהיית בית המשפט בעניין פרשת בשארי אליה הפנה הנאשם:

"הגיונם של דברים הוא כי מצלמה הנמסרת בידי שוטר מטרתה היא לתעד את העבירות ולהביא בפני בית משפט את הראיה הטובה ביותר. לא ברורה לי התנהלות השוטר אשר עושה שמוש במצלמה רק כדי לתעד

מצב בו קיימת התלהמות במפגש של שוטר...שימוש מצומצם זה במצלמה חוטא למטרה שלשמה נועדה המצלמה- הבאת הראיה הטובה ביותר לבית המשפט".

מקל וחומר כאשר מדובר במצלמה פרטית.

במהלך ניהול התיק ובסיכומיהם העלו הצדדים טענות נוספות, אך מאחר ודי והותר בטיעונים שפורטו לעיל כדי לזכות את הנאשם לא מצאתי לנכון להרחיב מעבר לדרוש.

לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום,

כמו כן, לא מצאתי גם לנכון בנסיבות תיק זה ולאור מחדלי החקירה הרבים להרשיע את הנאשם בעבירה האחרת לה עתרה המאשימה.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ב' שבט תש"פ, 28 ינואר 2020, במעמד הצדדים